

[Ferdinand Nielsen.]

af hele denne Sag. Det var i Henhold til disse Udtalelser af den ærede Ordfører og den højtærede Minister i Landstinget, at det radikale Parti stemte for de Ændringsforslag, der for Resten er mere vidtgaende end Ministerens oprindelige Forslag. Under den kommende Behandling her i Tinget, eventuelt i et Udvalg, er det nødvendigt at overveje, om der i selve Paragrafferne, eller muligvis i Betænkningen, kan benyttes Udtryk, der sikrer os mod Fortolkninger, der kommer paa tværs af de Forudsætninger, hvorunder det radikale Venstre har givet sin Tilslutning og stemt for Lovforslaget. Det er os meget magtpaaliggende, at vi bliver klare over, hvilken Fortolkning man her staar overfor, fordi vi, som sagt, ikke ønsker at være med til at forhale Afgørelsen af det gamle Strids-spørgsmaal i Odense, hvor vi mener, at Sagen er saa langt fremme, at den maa nærme sig sin Afslutning og trænger til en saadan.

Det ærede Medlem Hr. Hauge, der omtalte hele denne Sag saa udførligt, nævnte ogsaa, at der har været en Forløber til dette Lovforslag, et Forslag, der var fremme her paa Rigsdagen. Det er rigtigt, der var i Samlingen 1925—26 indbragt et privat Lovforslag. I Landstinget blev det bebrejdet det radikale Venstre, at det indtog en anden Stilling nu, end den Gang det private Lovforslag var fremme. Dertil vil jeg ganske vist sige, at det private Lovforslag havde en helt anden Karakter. Der var Tale om en Afstemning i Købstadkommunerne, der kunde hindre en Indlemmelse, hvis ikke $\frac{3}{4}$ af Vælgerne stemte derfor. En saadan Bestemmelse kunde vi aldeles ikke være med til. Det undrer mig for Resten, at det ærede Medlem Hr. Elmquist fandt, at Tanken var tiltalende, selv om han syntes, at den kvalificerede Majoritet var lidt for høj. Jeg finder aldeles ikke noget tiltalende deri. Men der var ogsaa helt andre Forhold med Hensyn til Skattebestemmelserne end dem, der er fremme her. Det private Lovforslag gik jo ud paa, at Indlemmelseskommissionen skulde være berettiget til at bestemme, at den Skat, der paa Indlemmelsestiden hvilede paa de faste Ejendomme i Indlemmelsesdistrikterne, slet ikke nedsattes i en Periode af 15 Aar. Det Lovforslag, der her foreligger, særlig i den Form, den højtærede Minister havde forelagt det i Landstinget, gaar ud paa, at Kommissionerne kan fastsætte Overgangsbestemmelser indenfor en Aarrække af højst 15 Aar, hvorved de paa-

gældende Kommuneskatter gradvis nedsættes; men dette, at Kommissionen kan fastsætte saadanne Overgangsbestemmelser, betyder jo ogsaa, at den kan fastsætte det for et kortere Aaremaal end 15 Aar. Det er altsaa i Virkeligheden noget helt andet, end der var Tale om i det private Lovforslag. Det, det foreliggende Lovforslag gaar ud paa med Hensyn til den gradvise Nedsættelse, er, at man søger at opnaa en Ligestilling, inden der overfor det indlemmede Distrikts Beboere er Tale om, at Skatten forhøjes eller nedsættes. Jeg har den Opfattelse, at Kommissionen vil bruge denne Bemyndigelse paa en saa forstandig Maade, at det vil vække almindelig Tilfredshed, og muligvis kan denne Overgangsbestemmelse tjene til at bortfjerne nogle af de Vanskeligheder, som ellers ofte opstaar ved Indlemmelsessager.

Jeg vil gerne om Ændring Nr. 1 til Lovforslagets § 1, hvor der er Tale om nye Indlemmelsessager, udtale, at jeg finder det praktisk og naturligt, at et Byraad faar Adgang til at overveje nye Indlemmelses-spørgsmaal samtidig. Det kan jo være meget forskellige Distrikter, der er Tale om at indlemme; det kan være Distrikter, der bestaar af Arbejderkvarterer, men det kan ogsaa være Villakvarterer, som tjener som Skattely udenfor Købstaden, og det kan igen være mere blandede Distrikter. At en samlet Overvejelse her er paa sin Plads, kan der gives en saglig Begrundelse for. Men det maa erindres, at saadanne Indlemmelsessager kun kan rejses, hvis Ministeren skønner, at Sagen om den første Indlemmelse bør fremmes.

Jeg gaar ud fra, at hvor der er Tale om flere Landkommuner eller Distrikter, vil Kommissionerne arbejde samtidig uden at sinke hverandre. Det kunde muligvis ogsaa være, at der blev en vis Kappelyst imellem dem for at blive først færdig, og hvis det er rigtigt, hvad et æret Medlem udtalte i Landstinget, at den Slags Kommissioner ikke holder Møde med mindre Mellemlum end henved et Aar, vilde det jo ikke være nogen Skade til, om der kom noget mere Fart i Arbejdet.

Vor Stilling er altsaa den, at vi finder Lovforslaget sagligt begrundet overfor nye Indlemmelser, men vi ønsker ikke, at det skal have tilbagevirkende Kraft overfor et saadant Tilfælde, hvor en Kommission har siddet i et Par Aar og gennemarbejdet Sagen, saa den er ved sin Afslutning. Vi ønsker for vort Vedkommende Klarhed over dette Forhold, og vor Stilling i Udvalget vil selvfølgelig blive afhængig af,